

ข่าวประชาสัมพันธ์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๙-๖๑๗๒

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที ๒๘ พฤศจิกายน - ๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๘ หน้า ๓๐-๓๑ มูลค่าข่าว ๒๒๓,๒๐๕.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

‘ชีวิต ECO...No Slow Life’ ถือป-พัฒนา อภิรักษ์ธนาคาร

ย้อนไปเมื่อก่อนวันสมรสของคู่รักในวงการ “ถือป พัฒนา” และ “นุ่น ศิริพันธ์” มีมัมที่น่าสนใจไม่น้อย การดำเนินงานแต่งงานของทั้งคู่ ผลิตจากกระดาษสีน้ำตาลที่สามารถใช้เคลือบได้ง่ายกว่ากระดาษฟอกขาวทั่วไป แถมของที่ใช้ยังสามารถนำกลับมาใช้ได้ รูปแบบงานนั้นเรียบง่ายแบบพอเพียง ในคอนเซ็ปต์ “ECO Wedding” สมุดเขียนอวยพรหน้าพิธีที่ทำมาจากกระดาษที่ใช้แล้ว เพื่อลดปริมาณขยะที่จะเกิดขึ้นกับโลกใบนี้ ชุดเจ้าสาวที่แม้จะตัดขึ้นใหม่ แต่เจ้าตัวก็เลือกใช้ชุดสูททรงคลาสสิกทั่วไปเพื่อจะได้นำไปใส่อกงานอื่นๆ ได้อีกในอนาคต

ขณะที่เจ้าสาวก็ปฏิเสธชุดเวรวิ้งอลังการ โดยเลือกใช้ชุดที่มีอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องตัดเย็บใหม่ หรือสั่งตรงชุดแพงระยับอิมพอร์ตจากเมืองนอกเมืองนาแต่อย่างใด
อะไรทำให้ผู้ชายคนหนึ่งเริ่มต้นเป็นที่รู้จักจากหลายบทบาทในวงการบันเทิง ชีวิตที่น่าจะพุ่งเพื่อแปรเปลี่ยนเป็นหนุ่มรักโลก รักสิ่งแวดล้อม ดูแลทั้งต้นรักและต้นไม้ให้หยิ่งรากรักก็ยังยืนนานอย่างแข็งแกร่ง mars พาคณไปเจาะเรื่องราว และเรียนรู้รูปแบบชีวิต ECO ของผู้ทายคนนี้ “ถือป-พัฒนา อภิรักษ์ธนาคาร”
● ก่อนอื่นคงไม่เข้ากันไปหากจะขอแสดงความยินดีกับชีวิตรัก

ของทั้งคูด้วย คุยกันมา 8 ปีมีเทคนิคบริหารความรักอย่างไร

คุยกันมาตั้ง 8 ปี นานเหมือนกันนะ (หัวเราะ) เทคนิคบริหารความรักก็ไม่มีอะไรมาครับ พยายามเป็นตัวของตัวเองและปรับในสิ่งที่เราคิดว่าน่าจะปรับได้แบบที่ไม่ต้องฝืนมากนัก มีเช่นนั้นมันจะกลายเป็นว่าทำได้แบบเดียว อันนี้เป็นทั้งสองฝั่งเลยนะครับ คือเราเริ่มก่อนเลย คือเราทำให้เขาเห็นก่อนตั้งแต่แรกๆ ที่คุยกันเลย แต่มันก็จะมีเวลาของมัน บางอย่างที่เราชั่วคราวๆ ก็อาจจะต้องใช้เวลาลึกนิด (หัวเราะ) แล้วค่อยแสดงธาตุแท้ แต่ก็ต้องแสดงให้เขาเห็นครีว่าเวลาที่เราก่อรหลายๆ หงุดหงิดมาก หรือบางทีเราสันดานเสียมันเป็นอย่างไร เขาจะรับรู้ไว้ ซึ่งก็คืออย่างว่ามันทำให้เราไม่ต้องปรับจนกันเยอะเพราะต่างเป็นตัวของตัวเอง เขาก็จะเห็นตั้งแต่แรกแล้วว่าเราไม่ได้เป็นมนุษย์สมบูรณ์แบบอะไร ก็เลยไม่ต้องปรับอะไรมาก

● มาที่ตัวท็อป จากบทบาทในวงการแบบที่ใครหลายคนใฝ่ฝันทำไม่วันหนึ่งเหมือนที่ปล่อยตัวเองออกมา

ตอนนั้นเหมือนได้ลองเล่นอยู่บ้าง ถามว่าชอบไหม ผมก็ชอบนะ แต่เรารู้ตัวเองคิดว่าทำไม่ได้มันหนัก เพราะเราไม่ได้เริ่มจากพื้นฐานที่ดี ไม่ได้เรียนการแสดงมา เราไม่ได้คิดว่าตัวเองจะต้องเข้าไปอยู่ในวงการบันเทิง การทำตัวหรือการที่จะไปดีในเรื่องของการแสดงมันมีไม่มาก แล้วพอเราเป็นแบบนั้นเราก็เริ่มรู้ว่าทำอะไรที่มันพอจะผลักดันเราได้ เราก็เริ่มที่จะตัดทอนบางอย่าง การแสดงผมก็รู้ตัวว่าผมไม่ใช่คนที่มันแฉกตั้งที่ตึก ฉะนั้นถ้าผมจะมีแฉกตั้งที่ดีขึ้นผมก็ต้องไปเรียนต้องไปศึกษามัน แต่ผมชอบมันถึงขนาดจะต้องไปศึกษามันหรือเปล่าก็ไม่ใช้ ฉะนั้นในวงการบันเทิงผมเลยลดบทบาทต่างๆ ที่เราคิดว่าไม่ใช่เลย และเลือกที่เราชอบนั่นคืองานพิธีกร ซึ่งผมรู้สึกว่าผมชอบและอยากที่จะทุ่มเท ผมก็ไปเรียนเพิ่มเติม ลองไปทำรายการที่มันหลากหลาย ฝึกการใช้เสียงต่างๆ อันนี้ก็เลยรู้สึกว่า ในส่วนวงการบันเทิงเราก็ทำงานพิธีกรไปดีกว่า

แต่นอกนั้นมันก็จะมึนงานอย่างอื่นที่เราชอบ นั่นคืองานออกแบบ ที่ผมจบมาจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาออกแบบผลิตภัณฑ์ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และเรื่องที่เราสนใจนั่นคือสิ่งแวดลอม ก็เลยเหมือนแบ่งตัวเอง แบ่งความรับผิดชอบหรือความสนใจออกมาให้เรื่องนี้ จากเดิมที่มันก็ไม่มากเท่าไร แต่พอทำไปมันก็รู้สึกอินมากขึ้น แล้วมันก็เป็นอาชีพของเราอีกอาชีพหนึ่ง เลยแบ่งน้ำหนักให้มันน้ำหนักที่มากขึ้นเรื่อยๆ

● อะไรคือสาเหตุให้เริ่มสนใจเรื่องของสิ่งแวดล้อม

มันเริ่มจากจุดเล็กๆ คือเราไปดูภาพยนตร์สารคดีเรื่อง An Inconvenient Truth ได้ดู อัล กอร์ พูดเรื่องสิ่งแวดล้อมแล้วเราเข้าใจง่าย เลยกลับมาศึกษาต่อ หยิบเรื่องนั้นมาทำวิทยานิพนธ์ ตอนเรียนปริญญาโท (มหาดบัณฑิต MBA ด้านการตลาด มศว) จนมีโอกาสได้ไปเป็นดีไซเนอร์ จนได้มาเปิดร้าน ECO SHOP เล็กๆ เมื่อก่อนนี้ แล้วมันก็เป็นที่มาที่ทำให้เราได้เห็นข้อดีแบบจริงๆ จังๆ คือข้อเท็จจริงที่ว่า การทำอะไรพวกนี้ มันไม่ได้มีข้อดีเฉพาะกับสิ่งแวดล้อม ที่คนรู้สึกว่ามันไกลตัว แต่มันดีกับคนที่เริ่มทำ ดีกับผู้ประกอบการ เจ้าของโรงงาน คนในโรงงาน ตัวดีไซเนอร์เอง ทุกอย่างผมว่ามันโอเคหมด ผมก็เลยรู้สึกว่าทั้งหมด

มันเป็นข้อดีโดยตรงที่น่าจะบอกต่อ หรือสื่อสารให้กับคนอื่นๆ ได้รู้ เลยเป็นที่มาของการเปิด ศูนย์การเรียนรู้งานออกแบบที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (ECO SHOP Common) ขึ้นที่บริเวณ ชั้น 1 หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

● ใช้คำว่าศูนย์การเรียนรู้เท่ากับเราไม่ได้ตั้งใจเพื่อการค้าเป็นหลัก

ปีแรกเราให้ความรู้ 70% ขาย 30% แต่พอเราเริ่มทำแล้วคนเขาแสดงออกชัดเจนว่าเขาอยากที่จะซื้อ แล้วพูดจริงๆ เลยว่าเราต้องการผู้สนับสนุนเพื่อให้ศูนย์การเรียนรู้มันดำเนินอยู่ได้ เราก็มาคิดว่าทำไมเราไม่ลดปริมาณของผู้สนับสนุนลง แล้วมาทำให้คนยังรู้สึกว่าได้ความรู้ เลยนำสินค้ามาให้ความรู้ด้วยแผ่นป้ายอธิบาย อย่างเรื่องออร์แกนิกเราก็มีป้ายอธิบายใช้อินโฟกราฟิกต่างๆ มาอธิบายไปพร้อมๆ กับตัวสินค้า คือถ้าคุณชอบมันก็สามารถซื้อไปใช้ได้ ผมว่าแบบนี้ทำให้รู้สึกว่ามันอยู่ยืนยาวมากขึ้นที่จะมาดูๆ เสร็จ กลับไปก็ลืม อันนี้ดูเสร็จได้ข้อมูลกลับไป

ลองใช้ได้เลย ลองใช้แล้วถูกใจก็อาจจะอยากลองใช้ของอื่นๆ หรือสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มันอาจจะจุดเริ่มที่ทำให้เขาสนใจในเรื่องสิ่งแวดล้อมก็ได้ สินค้าทั้งหมดเราไม่ได้คิดค้นเอง เราเป็นเหมือนที่ทุกคนสามารถเอาของมาแสดงได้

● ศูนย์การเรียนรู้สอนอะไรและสอนใครบ้าง

หลักๆ ก็มีสามกลุ่มครับ กลุ่มคนทั่วไป ให้เขาเรียนรู้ว่าการเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมันเป็นเรื่องง่ายๆ ไม่ใช่เรื่องยากปรับใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ไม่ต้องเปลี่ยนตัวเองแค่ปรับมาใช้บางส่วนของชีวิต ดีไซน์เนอร์ได้มาควิสตอะไรที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เผื่อจะได้ไปปรับใช้หรือเลือกใช้ได้ ได้เห็นตัวอย่างงานออกแบบที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เห็นวิธีการขาย การตั้งราคา หรือว่าคอนเซ็ปต์ต่างๆ คนที่เป็นเจ้าของโรงงาน เจ้าของกิจการที่สามารถมาดูเป็นตัวอย่างได้ เพื่อกลับไปพัฒนาโรงงาน สถานประกอบการ หรือสินค้าของเขา

นอกจากนี้ ในภาคของการออกแบบเขาเริ่มหันมาสนใจในเรื่องสิ่งแวดล้อมมากขึ้น เลยติดต่อให้ผมไปช่วยเขาให้นักศึกษาได้ฟังหน่อยว่า วิธีการออกแบบที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมันมีอะไรบ้าง เราก็หยิบสิ่งที่เป็นประสบการณ์ของเรา หยิบงานออกแบบของเราไปสอนให้เขาฟัง เน้นเรื่องของ ECO Design

● ตัวตนชีวิตที่ท็อปเป็นแบบ Slow Life ใหม่

ผมปกตินะ ผมใช้ชีวิตปกติมากๆ แถมนางอย่างก็ทำลายสิ่งแวดล้อมเลยด้วย (หัวเราะ) เราเป็น ECO แบบมีกิเลส คือบางครั้งเราไปร้านอาหารเราอยากกินโน่นนั่นนี่หลายอย่างเราก็สั่งมา แล้วบางทีมันก็เหลือเยอะเหมือนกัน แต่ว่าเวลาที่มันเหลือสิ่งที่ผมกับหุ้นไม่เคยอดเลยก็คือการใส่กล่องกลับบ้าน หรือว่าถ้าไม่เหลือผมก็จะขอขวดนั้นออกมากินต่อ คือเราไม่ต้องทำงาน ยังต้องวิ่งตามกระแสสังคมและโลกอยู่ ฉะนั้น บางทีเราต้องแบ่งแยก การทำอะไรบางอย่างที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมันทำให้สังคมมันดีขึ้นจริง แต่ก็ต้องอยู่บนพื้นฐานของการทำให้บริษัทผมอยู่รอดได้ด้วย เพราะว่าพนักงานในออฟฟิศหรือเด็กๆ แต่ละ

คน เขาต้องกินต้องใช้กันหมด เลยต้องทำให้สองอย่างมันสมดุลกัน

เหมือนเราอยู่กับความเป็นจริงในระบบทุนนิยมด้วย คือเพราะเราต้องอยู่ เราอยู่กรุงเทพฯ เราอยู่กับครอบครัว เราอยู่กับสังคมเพื่อนหรือคนทำงานที่เป็นแบบนี้ เราต้องพยายามเข้าใจเขา สมมติว่าผมไปปฏิบัติงานหนึ่งมาแล้วบริษัทนั้นเขาอยากทำเรื่องสิ่งแวดล้อมเพื่อประชาสัมพันธ์ เราเห็นอยู่ว่าบางอย่างมันอาจจะไม่ได้อุดมการณ์มาแบบเต็มที่ได้จากลูกค้าที่มาจ้าง แต่ก็คิดว่าถ้าเกิดเขาให้เราทำ แล้วเรารู้ว่าสิ่งที่เราทำเราทำอะไรอยู่ แล้วเราทำให้มันได้เห็นผลจริงๆ มันก็น่าจะดี เราก็ตั้งใจของเราไป แล้วเขาจะเอาไปเพื่อใช้ประโยชน์อะไรหรือเพื่อประชาสัมพันธ์อะไรก็แล้วแต่เขา เพราะเขาจ่ายเงิน (หัวเราะ)

● เหมือนว่าต่างคนต่างมีแก่นของตัวเอง

ใช่ครับ ผมรู้ว่าความรับผิดชอบของบริษัทคืออะไร แล้วสิ่งที่ผู้จ้างต้องการคืออะไร ก็จับมาเจอกัน แต่ผลที่จะได้รับมันต้องให้เห็นผลจริงๆ

● ก้าวต่อไปของบริษัทเราจะ จะไปในทางใด

คือตอนนี้เราเหมือนเป็น ECO Agency ถ้าเกิดมีคนสนใจในเรื่องของสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะในประเด็นไหนก็ตาม เราสามารถจัดสรรให้ได้ ถ้าทำเองได้เราทำเอง ถ้าต้องการเครือข่ายเรามีคอนเนกชันต่างๆ อยู่ ก็ทำแบบนี้เพื่อเป็นคอนเซ็ปต์ให้กับหลายๆ ที่ เช่น องค์กรหมู่บ้านต้องการลดปริมาณขยะที่เกิดขึ้นจากกระบวนการก่อสร้าง เราก็จะมีทีมเข้าไปเก็บข้อมูลและพยายามหาวิธีเบื้องต้นเพื่อให้เขาสามารถลดปริมาณขยะที่เกิดขึ้นได้ บริษัทไหนอยากให้พนักงานของเขารู้สึกว่าการสนใจเรื่องสิ่งแวดล้อมไม่ใช่เรื่องยาก หากิจกรรมไปให้เขาทำ ทำให้เขาใส่ใจหรือสนใจเรื่องสิ่งแวดล้อมภายในองค์กรมากขึ้น หรือว่าการเข้าไปช่วยเหลือชุมชนต้องการลดปริมาณขยะที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมของคนในชุมชน แล้วนำขยะพวกนี้ไปทำอะไรต่อได้ ตรงนี้แหละที่เป็นก้าวต่อไปที่บริษัทจะทำ นอกเหนือจากการเป็นศูนย์การเรียนรู้ หรือการมีสินค้าของตัวเองจะเป็นบริการที่มีมากขึ้น

● เห็นว่าทำแอปพลิเคชันเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมออกมาด้วย

ใช่ครับ ตอนนี้เรามีการเปิดตัวแอปพลิเคชัน 'ECOLIFE' เป็นเรื่องที่เราพยายามทุ่มเทอย่างมาก เป็นแอปพลิเคชันที่สร้างขึ้นมาจากอยากจะทำให้คนเปลี่ยนการเดินทางให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ด้วยการเดิน ปั่นจักรยาน หรือว่าหากยังอยากขับรถต้องไม่เกิน 80 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เพราะจะทำให้ประหยัดพลังงานได้ 20% เราพยายามทำตรงนี้ให้คนรับรู้ว่าการพยายามเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมันไม่ใช่เรื่องยาก แล้วทุกวันเราทุกคนต้องเดินทางอยู่แล้ว เราก็ให้เขาทำโดยที่มีแรงจูงใจคือนำ 'ECOpoints' ไปแลกกับส่วนลดตามร้านค้าร้านอาหาร แล้วปริมาณที่เกิดขึ้นใน

แอปพลิเคชันจากการลดคาร์บอนไดออกไซด์ เราจะทำการปลูกในพื้นที่จริงๆ ให้ด้วย ก็ถือว่าเป็นการใช้นวัตกรรมเพื่อมาทำให้พฤติกรรมของคนเปลี่ยนแปลงไป ผมก็พยายามจะนำตัวเข้าไปให้มหาวิทยาลัยได้ใช้กันทั่วทั้งประเทศ ตอนนั้นเราก็พยายามเน้นเรื่องของการเข้าถึงในกลุ่มมหาวิทยาลัยอยู่

● ในมุมมองของท็อป ทำไมคนถึงต้องหันมาสนใจเรื่องของสิ่งแวดล้อม

ผมพูดก่อนว่า ทุกคนไม่จำเป็นต้องสนใจเรื่องของสิ่งแวดล้อม เรื่องนี้มันบังคับกันไม่ได้ ตอนแรกหากมีคนมาบังคับแล้วผมไม่สนใจหรือผมไม่ชอบยังงี้ก็แล้วแต่ ผมก็ไม่สนใจมันอยู่ดี เหมือนตอนเด็กๆ ที่เราเคยเรียนสมัยมัธยม พิธีสารเกียวโต กรีนเฮาส์เอฟเฟกต์ เราเคยเรียนอยู่แล้ว แต่เราไม่เคยสนใจมัน ถ้ามีอาจารย์มาบังคับก็บังคับได้แค่เอาคะแนนสอบ ฉะนั้นเรื่องนี้เราบังคับกันไม่ได้ แต่บังเอิญว่าเรื่องนี้มันเป็นเรื่องที่ผมสนใจ ผมเห็นว่ามันเป็นเรื่องที่มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นแน่ๆ เช่น พอลูกโลกมันร้อนขึ้นธรรมชาติจะเปลี่ยน ผลกระทบมันเกิดขึ้นกับคนสัตว์ และสิ่งแวดล้อม แล้วคน สัตว์ สิ่งแวดล้อมมันต้องอยู่ร่วมกันในสังคม ฉะนั้น สังคมที่มันอยู่ร่วมกันแล้วไม่สนใจกัน ผลกระทบมันจะเกิดขึ้นกับเรานี้แหละ เราเองนั่นแหละที่จะเดือดร้อน นั่นคือสิ่งที่เรารู้อยู่แล้ว แต่การที่จะปรับพฤติกรรมมากน้อยนั้นมันแล้วแต่คนสนใจ

● ตัวท็อปเองเริ่มต้นจากตรงไหน

เริ่มจากการออกแบบที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมก่อน พอเราทำงานออกแบบก็เริ่มหันกลับมาดูว่าเราจะปรับพฤติกรรมอย่างไรได้บ้าง ไม่ใช่ว่าพอเวลาทำงานออกแบบแล้วบอกว่างานออกแบบเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม แต่จริงๆ ตัวเราเองนั้นไม่เคยทำอะไรเลย ผมว่ามันไม่ใช่ เราก็เลยลองค่อยๆ ดูว่าจะปรับใช้กับชีวิตตัวเองได้อย่างไรบ้าง ก็มาทดลองทำ แต่ยอมรับเลยว่าผมก็เป็นคนที่ทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง บางอย่างเราลองแล้วทำได้ก็ทำต่อเนื่องไป ถ้าอะไรที่ลองทำแล้วไม่ได้ก็เลิกทำไป ไม่งั้นมันจะไปจุดสิ่งที่ทำได้ เช่นปั่นจักรยานในทุกๆ ที่ อันนี้ผมทำไม่ได้

● คิดว่าจุดเล็กๆ ของเราจะเปลี่ยนแปลงอะไรให้กับสังคมได้บ้าง

เราก็หวังนะว่าเราอยากให้เห็นสังคมของคนที่น่าสนใจในเรื่องของสิ่งแวดล้อม มาพูดคุยแลกเปลี่ยน มาแบ่งปันประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งกันและกัน ก็อยากให้เห็นแบบนั้น เราก็เริ่มต้นมี ECO MARKET Family ตอนช่วงเปิดศูนย์การเรียนรู้ใหม่ๆ ก็ได้เห็นสังคมย่อยๆ ของคนที่เข้ามาแล้วก็มาใช้ชีวิตแบบ ECO ร่วมกันที่นี่

● มองไปถึงต่อยอดสู่ต่างประเทศไหม

ผมคงเอาแค่ในประเทศก่อน ถ้าเกิดเรายังเปลี่ยนที่ที่เราอยู่ไม่ได้ ผมก็คงไม่กล้าคิดที่จะไปถึงต่างประเทศ แล้วถ้าเกิดจะคิดถึงต่างประเทศจริงๆ ก็อาจเป็นประเทศเพื่อนบ้านเรานี้แหละ เพราะประเทศที่เขาเจริญแล้ว เขาสนใจในเรื่องนี้อยู่แล้ว มากกว่าเราด้วยซ้ำ จนกลายเป็นเรื่องปกติของเขาไปแล้ว

● **เท่ากับว่าประเทศที่พัฒนาแล้วกับประเทศที่กำลังพัฒนาหรือด้อยพัฒนา มีความสนใจเรื่องของสิ่งแวดลอมต่างกัน**

เปรียบเทียบง่ายๆ ครับ ถ้าเกิดคนยังต้องหาเลี้ยงปากท้องตัวเอง เขาจะใส่ใจกับการหาเลี้ยงตัวเองให้ท้องอิ่มก่อนที่จะไปใส่ใจในเรื่องของสิ่งแวดลอม ที่บางทีมันดูเหมือนไม่ได้เกิดขึ้นโดยตรงกับร่างกายและครอบครัวเขาแบบทันทีทันใด ซึ่งก็ไม่แปลก ฉะนั้น ประเทศเรามีคนกระจุกอยู่แค่ตามหัวเมืองใหญ่มากกว่า ซึ่งเราก็หวังว่าจะได้คนกลุ่มนี้มาก่อน ส่วนคนที่ใช้ชีวิตดิ้นรนเพื่อหาเลี้ยงปากท้องอยู่แล้ว ผมว่าคนกลุ่มนั้นเขาต้องไปดูแลในเรื่องนั้นก่อน

แต่มีอย่างหนึ่งที่มันคาบเกี่ยวกันคือ ถ้าเกิดเราย้อนกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมๆ ของเรา ทำนาทำไร่แบบไม่ต้องใช้สารเคมี ไม่ต้องพึ่งพาปุ๋ยเคมีหรือยาฆ่าแมลง การไปตลาดแล้วหิวตะกร้าไป การใช้น้ำจากการสูบน้ำบาดาลขึ้นมา หรือว่าการผลิตที่ผลิตเพื่อใช้เองก่อน พอเหลือแล้วค่อยไปให้เพื่อน นำไปแจก ไปแจก หรือไปขาย ผมว่าวิถีแบบนี้วิถีแบบไทยดั้งเดิม ยิ่งเป็น ECO มากกว่าแบบที่ผมทำอยู่ด้วยซ้ำไป ฉะนั้น คนที่เป็นแบบนี้มันอยู่แล้ว คนที่อยู่ต่างจังหวัด เขาใช้ชีวิตแบบถูกต้องอยู่แล้ว แล้วคนพวกนี้จะสุขภาพแข็งแรง ทั้งร่างกายและจิตใจ อันนั้นเราไม่ต้องห่วงเรามาห่วงตัวเองเถอะ (หัวเราะ) มาห่วงคนในเมืองดีกว่า เราสูบ

ควันพิษ ใช้ของฟุ่มเฟือย เจอการโฆษณาชวนเชื่อแบบเต็มเหนี่ยว ตรงนี้แหละน่าห่วง

● **ฝากถึงน้องๆ รุ่นใหม่เรื่องของการใส่ใจสิ่งแวดล้อม**

อย่างที่บอกเรื่องนี้เป็นเรื่องที่บังคับกันไม่ได้จริงๆ นะ แต่ผมเห็นว่าหลายๆ คนทำเพราะอยากรู้สึกที่เราได้ทำอะไรบางอย่างให้มีประโยชน์ แล้วผมก็มองว่าเป็นเรื่องที่ดี ถึงแม้ว่ามันจะเป็นแฟชั่นหรือกระแสก็ตาม เพราะกระแสมันก็มีความหมายว่าเป็นเรื่องของคนหลายๆ คนทำ แล้วผมว่าเวลาที่คนหลายๆ คนทำมันจะต้องมีกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งที่ทำแล้วรู้สึกชอบ แล้วทำได้อย่างต่อเนื่อง ผมมองว่ามันเป็นเรื่องดีทั้งหมดแหละ ขอให้ลองเริ่มต้นและสนใจ แล้วเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ทุกคนสามารถสนใจได้ ผู้ชายถ้าชอบเรื่องรถก็มีเรื่องรถที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ผู้ชายที่สนใจเรื่องของเครื่องเสียง หรือ Gadget เทคโนโลยี ใดๆ อย่างมันมีความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมอยู่ ลองสนใจพวกนี้ดู หรืออย่างผู้หญิงสนใจเรื่องแฟชั่นหรือการปลูกผัก การทำของกระจุกกระจิกเราก็มีเรื่องที่จะทำให้ผู้หญิงสนใจเรื่องของสิ่งแวดล้อมได้ ดังนั้นถ้าเริ่มต้นสนใจแล้วนำมาบวกกับสิ่งที่ตัวเองชอบ ก็สามารถทำต่อเนื่องไปได้เรื่อยๆ แล้วเดี๋ยวมันจะขยายจากจุดเล็กๆ ไปเองเดี๋ยวก็น่าจะสนใจเรื่องอื่นๆ ได้อีก

เริ่มต้นทำง่าย แล้วก็อย่าฝืน ถ้าเราเริ่มฝืนมันจะทำได้ไม่นาน เป็นตัวของตัวเองเหมือนที่บอกนั่นแหละครับ อะไรทำได้ก็ทำ ทำไม่ได้ก็อย่าไปฝืนทำมัน เรื่องนี้ผมก็ให้ลองเปรียบเทียบดูเลย มันมีข้อดีจริงๆ ประหยัดน้ำ ประหยัดไฟ เราก็จ่ายค่าน้ำค่าไฟได้ถูกกว่า การพกผ้าเช็ดหน้าแทนทิชชูมันก็ทำให้หน้าไม่มันเหงื่อออกเซ็ดได้สิวไม่ขึ้น การที่จะทำให้โลกมีความร้อนลดลง

กว่านี้หรือที่เขาพูดกันยากๆ เวลาที่มันมีปรากฏการณ์เรือนกระจก
สุดท้ายผลมันจะสะท้อนกลับมาที่เราทั้งสิ้น ทั้งเสียงเป็นมะเร็ง
ผิวหนัง เสียงเป็นฝ้า หรือโรคที่เกี่ยวกับผิวหนัง ตัวเราเองทั้งนั้น
แหละที่ได้รับผลกระทบ ถ้าเกิดเราคิดว่าเรารักตัวเอง รัก
ครอบครัวหรือคนรอบข้างตัวเรา สิ่งแวดล้อมมันเป็นสิ่งที่
ครอบคลุมทั้งหมด ถ้าเราใส่ใจและเราแคร์มันก็สะท้อนกลับมา
แล้วเราน่าจะเป็นคนแรกที่อยู่ดีกับมันได้ ■

เรื่อง : อิทธิพล เนียมสวัสดิ์

ภาพ : อิศเรศน์ ช่อไสว